

de ærede Medlemmer Hr. J. Jacobsen, Hr. Tange, Hr. N. P. Jensen med flere. Den Kritik, de samtidig har haft at rette mod mig, skal jeg senere komme tilbage til ved mine Udtalelser overfor den højtærede Landbrugsminister, idet det jo var ham, der, om jeg saa maa sige, førte Hoved-Ødelæggelses-Offensiven frem mod mig over en bred Front.

Inden jeg giver mig i Lag med denne Tale, maa jeg først forudskikke nogle almindelige Bemærkninger, deraf nogle af psykologisk Art; bl. a. for at skabe Klarhed over Aarsagen til den opsigtsvækkende Voldsomhed, hvormed den højtærede Minister, hvis Arbejde og Ministerium jeg havde rost saa uforbeholdent i min Tale, mødte mine Udtalelser under Finanslovedebattens første Del.

Jeg har ladet mig sige, at det indenfor Partiet Venstre har vakt nogen Uvillie, at jeg tilsyneladende anbragte mig i det ærede Medlem Hr. Borgbjergs brede Arme i Prisreguleringsspørgsmaalet. Og denne Uvillie har maaske ogsaa ligget bagved den højtærede Ministers stærke Ord. Ved Gennemlæsningen af Venstres Presse har jeg ikke kunnet undgaa at lægge Mærke til, at man just ikke har bestræbt sig for at gøre Afstanden mellem det ærede Medlem Hr. Borgbjerg og mig mindre, end den kunde synes. Det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg selv i sin Omtale af det konservative Folkeparti forleden var ganske anderledes aaben, den Gang han under sin lidt stærke, lidt maleriske Polemik drog ikke blot min Person, men ogsaa min Skrivebordsskuffe frem. Jeg vil altsaa gerne overfor denne Side af Sagen fastslaa, at jeg selvfølgelig principielt ser paa Krigstidens Reguleringer, Restriktioner og det øvrige nøjagtig paa samme Maade som Venstre, saa længe dette Parti holder sin Linie ren i saa Henseende. Men noget helt andet er det foreliggende Spørgsmaal, der udtrykkelig drejer sig om *ekstraordinære* Foranstaltninger. Jeg tror dog, man fra alle Sider her i Landet er enig om, at gaar Staten i en ekstraordinær Situation til at yde et ekstraordinært Værn for en bestemt Erhvervsgren, in casu en bestemt Industri, maa det være en Selvfølge, at denne ikke bør kunne udnytte Situationen i egoistisk Øjemed. Jeg anførte det netop overfor det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, at vi i Loven om Importregulering jo alle var enige om at stille visse Krav til Produktionen, og at det ogsaa var lykkedes os at faa gen-

nemført en Prisregulering, der skulde iværksættes ad frivillig Vej, nemlig gennem Erhvervenes Selvkontrol under Ansvar overfor Statsmagten. Det er, hvad jeg sagde herom. Og at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg ikke har taget Afstand herfra, synes jeg dog umuligt man kan forlange, at jeg skal bebrejde ham. Men herfra og til at fortolke mine Ord, som om jeg ønskede hele Krigstidens indre System genindført, er der unægtelig et meget stort Spring, et saa stort Spring, at der hører en vis Fantasi og maaske ikke netop en særlig velvillig Fantasi til at konstruere det. Jeg indrømmer altsaa, at ved bestemte, afgrænsede Foranstaltninger som Importregulering og lignende maa der baade Kontrol og Garanti til, for at det, der indføres af samfundsmæssige Hensyn, ikke skal blive misbrugt i modsat Retning. Men overfor selve det Hovedproblem, jeg tillod mig at fremføre, nemlig at skabe os en rent forhandlings-teknisk bedre Basis overfor Udlandet i de kommende Traktatforhandlinger, har dette jo ikke Spor af Interesse. Hvis det f. Eks. gennem en aktiv Handelspolitik, maaske ad de Veje, som den højtærede Forsvarsminister har slaaet til Lyd for, kunde opnaas, at et bestemt fremmed Land enten ophæver sit Forbud mod vor Kreatur-eksport dertil eller nedsætter sin Told overfor vort Smør eller andre af vore Eksportprodukter — vi eksporterer jo ogsaa adskillige Industri- og Haandværksvarer —, overhovedet skaffer vor Eksport bedre Vilkaar, er der dog ikke et Menneske med sund Fornuft, der derfor kan forlange, at man i den Anledning skulde begynde at prisregulere enten vore Kvægprodukter eller vort Smør eller andre Varer. Jeg synes derfor, at man ogsaa her staar overfor et Tilfælde, hvor man har fortolket min Tale forkert og vel at mærke ikke i min Favør. Jeg udbeder mig derfor endnu en Gang en fordragelig og saglig Debat, og uanset, at den højtærede Landbrugsminister anlægger et betydeligt mere optimistisk Syn paa vore Fremtidsudsigter end jeg, vil jeg, netop støttende mig paa det mørke Syn, jeg nærer overfor vor Fremtid, meget appellere til, at man ikke gør det umuligt at føre en saglig Debat om disse saglige Problemer.

Men hermed føres jeg ind paa et andet og større Moment, som jeg synes træder frem i denne Sammenhæng. Jeg har nu forhaabentlig rensat mig for Beskyldningen om at drive Maskepi med det